

Durmuş Hocaoğlu

AB Tartışmalarındaki Dayanılmaz Sıgık ve Sefâlet

Yeniçağ, “Analiz”, 15 Aralık 2006, Cuma., s.13
“Analiz” Sıra No: 480; 2006-142; Aralık-07

YENİÇAĞ

Bir evvelki yazımızın hitâmını “*Siyâset bir tiyatrodur; el-hak! Ancak, tiyatro bir ciddiyettir. Ben, sahnelenen bu oyunda bir ciddiyet göremiyorum*” diyerek bağlamıştık; aslında bağlanmadığı belliydi, buraya kadar getiren her hâlde bunun sonunu böylece bırakamazdı. Şimdi devam edelim: Niçin bu oyunda bir ciddiyet göremiyorum?

Bunun için de evvelâ, “bu oyun” ibâresi ile, Hükûmet’in, bir hava ve bir deniz limanının Kıbrıs Rum yönetiminin kullanımına açılması ile ilgili olarak yaptığı “jest” münâsebetiyle yapılan, gürültülü ama içi boş tartışmaları kastettiğimi hâtırlattıktan sonra, müsâadenizle, yine, Kasım 2002 seçimlerinin hemen akabinde çiçeği burnunda AKP iktidârının her işi bir tarafa bırakarak, AB’den üyelik müzâkereleri tarihi – olmazsa ‘tarihinin tarihi’ - almak üzere Avrupa’ya koşuşturması münâsebetiyle icrâ edilen böyle yüksek harâretli tartışmalar vesilesiyle kaleme aldığım eski bir yazımdan kısa bir iktibasta bulunmak siyorum [“Yeni Hükûmetimiz, İntelijansiyamız ve AB Üzerine Bulantılı Çeşitlemeler”, *Türkhaber.*, Yıl: 1., Sayı: 036., 23.12.2002]:

“Lütfen beni yanlış anlamayınız, enâniyet için söylemiyorum; ancak hakîkati gizlemek de suçtur; bu sebeple, ısrar ederek ileri sürüyorum ki: Ülkemizde, sağda, solda ve hattâ her yerde bol kepçe misâli “AB muhabbetleri” demleniyor; ancak, beni bağışlayınız, kimseyi incitmek gibi bir niyetle söylemek istemiyorum: Ezici çoğunluğunun içleri bomboş; sağcı-solcu hep aynı!

... hani kapalı bir havada hani bâzan bulutlar âniden aralanır da Güneş kısa bir ân için de olsa, benzi soluk ferî kaçık olsa dahi, arz-ı endâm eder; insan ne heyecanlanır!. Fakat heyhat! Semâ’daki ısı ve ışık kaynağının gelmesiyle kaybolması bir olur. Tıpkı bunun gibi; Hakîkat Güneşi, ülkemizin gaflet bulutlarıyla kaplı medya semâlarında nâdiren bulutların arasından kendisini gösteriyor; ama onun da ekseriyetle rengi soluk, sıcaklığı düşük ve görünmesiyle kaybolması bir oluyor; arkasından yine aynı soğuk ve karanlık geri geliyor...”

Yanlış şeyler yazdığımı zannetmiyorum; öyle olmadı mı ve öyle olmuyor mu nitekim? Tartışmaların ilmî-entellektüel seviyesi dökülüyor; tam bir skandal. Tartışmayı teknik bir dil ile, ilmî ve felsefî seviyede yapan kaç kişi var; daha doğrusu, var mı? Ve yine kezâ bâzan idrâk ufkumuzu kaplayan karabulutlar sanki aralanır gibi oluyor da sanki hakîkat güneşi göze çarpıyor, sonra yine akabinde aynı zulmet bulutları her yeri kaplıyor. Kim ayılıyor, yapılan istiskallerden, alçaltmalardan? Bulutlar bir ara dağılır gibi oluyor; meselâ Refah partisini kapatma kararı veya Leyla Şahin dâvâsı AİHM’de onaylandığında, veya Fransa Türkleri kaatil millet îlân ettiğinde, veya Papa İslam’a

sövüp saydığında. Ya sonra? Sonra yine aynı aynı lâkırdıları dinlemeye devam ediyoruz; yalan mı?

Çünkü sokuşturma akıl yedi adım gider de ondan; en fazla yedi adım tabii.

★★★

Pekâlâ: Şimdi vaziyet nasıl?

Neler konuşuluyor, bakınız: Deniyor ki, Başbakan, bu “jest”i yaparken kime bilgi verdi, kime danıştı, kiminle istişâre etti? Gerçekten de bu danışmaları, istişâreleri, bilgi vermeleri yapması muhakkak şart mı? Bence değil. Başka? Deniyor ki, bu yapılan devlet ciddiyetiyle bağdaşmaz. Niçinmiş? Çünkü, AB üyeliği bir devlet politikası imiş ve dahi konu da çok ciddî imiş; mutlaka ve behemehâl millî bir mutâbakat zemîni oluşturulmalı imiş filân. Bence yine şart değil; bugüne kadarki süreç daha mı az ciddî idi ve bugüne kadar hükûmetlerin bu istikametteki her adımı hep böyle mi atıldı? Hiç de değil. Bunlar usûle tekabül eden tartışmalar ve aynı zamanda işin içinde hem enâniyet var, hem de siyâsî gösteri. Ya daha başka? O da şu: Hükûmet’in bu çıkışı millî menfaatlere aykırı imiş; çünkü tâvizkâr imiş, çünkü AB karşısında elimizi zayıflatıyormuş v.s.

İşte bu, daha ciddî, hattâ en ciddî; çünkü, usûle değil de esâsa dâir bir argüman.

Hakîkaten çok ciddî.

Öyle mi?

Hayır!

Bence en ciddiyetsizi, en kötüsü tas-tam burada, tas-tam bu noktada.

Çünkü bu “âkil” âdemlerin hiçbirisi, AB üyeliğini prensipler düzeyinde radikal olarak reddetmiyor; hepsi AB’ci, şu veya bu şekilde ama netîcede hepsi AB’ci – “onurlu üyelik” mücitleri de dâhil, hepsi. Ve hepsinin de anlamadığı taraf şu:...

..yârın yazalım en iyisi; ama sayfa sonunda şunu da söylemeliyim: Bu tartışmalardaki sığlık ve sefâlet rûhuma karabasan gibi çöküyor.

